

Arrest

nr. 223 681 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SCHMITT
Fruithoflaan 124/14
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 5 februari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SCHMITT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 8 augustus 2018 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar minderjarige Belgische dochter.

Op 5 februari 2019, met kennisgeving op 12 februari 2019, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08/08/2018 werd ingediend door:

Naam: B. (...)

Voorna(a)m(en): F. (...)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...).1974

Geboorteplaats: BENI TOUZINE MA

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde V.d.B., Y. (...)(RR (...)) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 4° mots het de vader van een en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument...

Betrokkene heeft bij zijn aanvraag een paspoort voorgelegd dewelke is vervallen sedert 30/06/2002.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig identiteitsbewijs op het moment van de aanvraag, voldoet hij niet aan de voorwaarden van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80. Zijn verblijf dient te worden geweigerd en het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt "kosten als naar recht", wijst de Raad erop dat de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging geniet, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van artikel 47 van het koninklijk

besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit).

Het middel luidt als volgt:

"Artikel 40ter van de Verblijfswet vereist dat de heer B. (...) zijn identiteit bewijst aan de hand van een geldig identiteitsdocument.

Artikel 52 van het Verblijfsbesluit geeft uitvoering aan artikel 40ter van de verblijfswet en stelt dat (eigen onderstreping):

"§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:

1 ° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41. tweede lid, van de wet:"

Dit artikel 41 van de Verblijfswet stelt:

"§ 2. Het recht op binnenkomst wordt erkend aan de familieleden van een burgers van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, op voorlegging van een geldig paspoort dat, in voorkomend geval, voorzien is van een geldig inreisvisum overeenkomstig de Verordening (EG) nr. 539/2001 van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld

Artikel 47 van het Verblijfsbesluit geeft uitvoering aan artikel 41 van de Verblijfswet en stelt (eigen onderstreping):

"§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten:

1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of;

2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of;

3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of;

4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene

Het bewijs van identiteit vereist dus geen geldig paspoort, zoals de bestreden beslissing onterecht vermeldt. Conform artikel 47 van het Verblijfsbesluit volstaat een niet geldig paspoort ter staving van de identiteit."

3.1.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de Vreemdelingenwet en artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit.

Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 41 van de Vreemdelingenwet, merkt verwerende partij op dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een loutere vermelding van voornoemde wetsbepaling, zonder evenwel in zijn middel in concreto aan te geven op welke wijze deze bepaling door de bestreden beslissing geschonden wordt. Vermits onder 'middel' wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvV 22 januari 2010, nr. 199.798), is verweerder van oordeel dat het eerste middel in de aangegeven mate onontvankelijk is. Verzoeker betwist niet dat hij bij zijn aanvraag dd. 8 augustus 2018 een paspoort dat slechts geldig was tot 30 juni 2002 heeft neergelegd, maar bevestigt deze vaststelling in zijn verzoekschrift. Verzoeker is echter van oordeel dat overeenkomstig artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit een niet geldig paspoort volstaat ter staving van zijn identiteit.

Verzoeker ontwikkelt aldus inhoudelijke argumenten tegen de bestreden beslissing zodat hij ook een schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Verzoeker diende een aanvraag in als vader van een Belgisch minderjarig kind en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° (...); 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet vereist dus dat ouders van Belgische minderjarige kinderen die een verblijfsaanvraag indienen in functie van deze kinderen, een geldig identiteitsdocument neerleggen. Verzoeker betwist dit niet in zijn verzoekschrift. Hij stelt immers: “Artikel 40ter van de Verblijfswet vereist dat de heer BAOUCH zijn identiteit bewijst aan de hand van een geldig identiteitsdocument.”.

Verweerder benadrukt dan ook dat artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet op zich duidelijk is: de vader of de moeder van de minderjarige Belg dient zijn identiteit te bewijzen aan de hand van een “geldig” identiteitsdocument. Verzoekers betoog dat hij zijn identiteit voldoende heeft aangetoond middels het voorleggen van een vervallen paspoort is niet relevant aangezien hoe dan ook moet worden voldaan aan de door de door de wet zelf vooropgestelde verplichting om een “geldig” identiteitsdocument voor te leggen ten bewijze van de identiteit. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te oordelen dat verzoekers vervallen paspoort, waarvan niet wordt betwist dat het maar geldig was tot 30 juni 2002, geen geldig identiteitsdocument uitmaakt.

Artikel 52, §2 van het Vreemdelingenbesluit omschrijft inderdaad welke documenten bij de aanvraag of ten laatste drie maanden na de aanvraag neergelegd moeten worden door de aanvrager. Deze bepaling luidt als volgt:

“ § 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken : 1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet; 2° [de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.]”

Artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende: “§ 1. De met grenscontrole belaste overheden verlenen overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet, toegang tot het grondgebied aan het familielid van een burger van de Unie dat geen burger van de Unie is, en dat geen houder is van de documenten die krachtens artikel 2 van de wet vereist zijn, op overmaking van een van de volgende documenten : 1° een, al dan niet geldig, nationaal paspoort of identiteitskaart, of 2° een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, verstrekt op basis van artikel 10 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 3° een duurzame verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie verstrekt op basis van artikel 20 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, of 4° enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit van de betrokkene. Indien het familielid is vrijgesteld van de visumplicht, wordt hem een bijzonder doorlaatbewijs afgegeven, overeenkomstig het model van bijlage 10quater. Indien het familielid onderworpen is aan de visumplicht, ontvangt hij een visum, of, indien de betrokkene geen geldig paspoort heeft, een visumverklaring met een geldigheidsduur van 3 maanden. In het geval vermeld onder 4°, wordt de beslissing genomen door de minister of zijn gemachtigde. § 2. Indien het familielid niet de in artikel 2 van de wet of § 1 vermelde documenten overmaakt, wordt hij door de met grenscontrole belaste overheden teruggedreven. De beslissing tot teruggedrijving wordt ter kennis gebracht door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 11.” De bepalingen van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit hebben enkel betrekking op de toegang tot het grondgebied van familieleden van een burger van de Unie en de bevoegdheid van de met grenscontrole belaste overheden om dergelijke familieleden aan de grens tegen te houden en terug te drijven indien het familielid niet één van de genoemde documenten overmaakt. Deze bepalingen vinden geen toepassing in de situatie van verzoeker. De verzoeker bevindt zich immers reeds op het Belgische grondgebied en hij dient van daaruit een aanvraag in voor een verblijfsrecht in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Aldus mist het betoog van verzoeker juridische grondslag. Het Vreemdelingenbesluit bevat immers afzonderlijke bepalingen voor aanvragen van derdelanders voor een verblijfskaart van een

familielid van een burger van de Unie (artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit) en ook de Vreemdelingenwet zelf bevat duidelijke en afzonderlijke bepalingen in verband met de documentaire verplichtingen waaraan een ouder van een Belgisch minderjarig kind moet voldoen bij het indienen van de aanvraag voor een verblijfskaart (artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet). De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste gegevens is genomen. Een schending van artikel 47 van het Vreemdelingenbesluit en van de materiële motiveringsplicht, blijkt niet. Het eerste middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.”

3.1.3. De verzoekende partij ontwikkelt inhoudelijke argumenten tegen het door de verwerende partij gehanteerde weigeringsmotief en voert dus in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht aan, zodat de kritiek vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging indiende, luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° (...);

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet luidt verder:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij de aanvraag indiende in functie van haar minderjarige Belgische dochter en dat zij hierbij een vervallen Marokkaans paspoort voorlegde, geldig tot 30 juni 2002, en dat zij dus geen geldig identiteitsdocument voorlegde hoewel artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet dit uitdrukkelijk vereist.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij – verwijzend naar artikel 41 van de vreemdelingenwet, dat het recht op binnenkomst in het Rijk regelt en naar artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, dat handelt over de toegang tot het grondgebied maar niet over het verblijf - voorhoudt dat uit het feit dat een familielid van een burger van de Unie het Rijk mag betreden op grond van een vervallen paspoort of enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit, mag worden afgeleid dat deze op grond van genoemde stukken een verblijfsaanvraag mogen indienen. Zij toont niet aan op welke grond haar redenering steunt. De toegang tot het grondgebied, die maximaal voor een periode van drie maand geldt, staat volledig los van de verblijfsreglementering, die het verblijf voor meer dan drie maanden op het grondgebied regelt en waarin toepassing wordt gemaakt van andere voorwaarden dan deze die worden toegepast bij de toegang. De voorwaarden voor de toegang tot het verblijf zijn niet zonder meer van toepassing op het verblijf. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden. De verwijzingen naar artikel 41 van de vreemdelingenwet en artikel 47 van het vreemdelingenbesluit, zijn bijgevolg irrelevant.

Zoals de verwerende partij verder terecht opmerkt is artikel 40ter van de vreemdelingenwet zeer duidelijk over de voorwaarde van het voorleggen van een geldig identiteitsdocument. De huidige bepaling (zoals hoger geciteerd), ingevoerd bij de wet van 25 april 2007, werd vervangen bij de wet van 4 mei 2016 houdende diverse bepalingen inzake asiel en migratie en tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen (B.S. 27 juni 2016, artikel 18).

Voorheen (sinds de inwerkingtreding van wet van 8 juli 2011) bepaalde artikel 40ter van de vreemdelingenwet het volgende omtrent de ouders van minderjarige Belgen: *“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: – (...) – de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”* Er moet dan ook worden vastgesteld dat de wetgever met de voormelde wet van 4 mei 2016 de documentaire voorwaarden voor de aanvraag van een ouder van een Belgisch minderjarig kind op duidelijke en relevante manier heeft gewijzigd en aangescherpt. Sinds de inwerkingtreding van deze wet is het immers vereist dat de vader of moeder van een minderjarige Belg hun identiteit bewijzen door middel van *“een geldig identiteitsdocument”*, terwijl het voor de ouders van een minderjarige Belg voorheen volstond om de identiteit aan te tonen met *“een identiteitsdocument”*.

De verzoekende partij toont niet aan uit welke bepaling zou kunnen worden afgeleid dat het voorleggen van een vervallen paspoort kan volstaan. Het louter vaststellen dat geen geldig identiteitsdocument werd voorgelegd naar aanleiding van de aanvraag voor verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar dochter – hetgeen de verzoekende partij niet ontkend – volstaat aldus om vast te stellen dat niet werd voldaan aan de voorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. De verwerende partij diende niet aan te tonen dat de verzoekende partij niet langer de Marokkaanse nationaliteit zou hebben.

De verzoekende partij kan gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij de aanvraag tot het bekomen van een verblijfskaart in functie van haar minderjarige Belgische dochter niet kon weigeren omwille van het voorleggen van een vervallen paspoort.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van artikel 41 van de vreemdelingenwet en van artikel 47 van het vreemdelingenbesluit wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het arrest Brax van het Hof van Justitie van 25 juli 2002 (HvJ, Brax, C-459/99, 25 juli 2002, hierna: het arrest Brax).

Het middel luidt als volgt:

“Bovendien dient ter zake te worden verwezen naar het Arrest Brax van het Hof van Justitie (HvJ 25/07/2002, Brax, C-459/99).

Het hof stelt in dit arrest dat onderdanen van derde landen die gehuwd zijn met burgers van de Gemeenschap, hun verblijfsrecht rechtstreeks ontleen aan het Gemeenschapsrecht, ongeacht of door een lidstaat een verblijfsvergunning is afgegeven. De afgifte van een verblijfsvergunning is bedoeld tot vaststelling van de individuele positie van de betrokkene ten opzichte van het Gemeenschapsrecht.

Hetzelfde geldt uiteraard ook voor onderdanen van derde landen die ouder zijn van een burger van de Gemeenschap, zoals in casu het geval is. Uit het arrest Zambrano (HvJ 08/03/2011, Zambrano, C-34/09) blijkt immers dat ook dat verblijfsrecht voortvloeit uit het Unierecht.

Het Hof stelt verder dat een lidstaat de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk kan stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene het land is binnengekomen. In het Belgische Recht wordt daarom de afgifte van een geldig identiteitsbewijs gevraagd, zijnde een geldig paspoort, dan wel een geldige identiteitskaart.

Vervolgens herinnert het Hof er aan dat de bevoegde nationale instanties sanctiemaatregelen wegens niet-eerbiediging van de regels inzake het toezicht op vreemdelingen kunnen nemen. Voorwaarde

hierbij is dat deze maatregelen in een juiste verhouding dienen te staan tot de gepleegde inbreuk. Een weigering om een verblijfsvergunning af te geven die uitsluitend berust op de niet-ervulling van de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen - in het arrest Brax: het niet voor handen zijn van een geldig visum - staat daarentegen niet in een juiste verhouding tot de gepleegde inbreuk en is dus in strijd met het gemeenschapsrecht, wanneer de betrokkene zijn identiteit kan bewijzen en kan aantonen dat hij gehuwd is met een gemeenschapsonderdaan of, in het geval van de heer B. (...), wanneer hij kan aantonen dat hij de vader is van een Belgisch minderjarig kind.

De bestreden beslissing steunt de weigering tot het afgeven van een verblijfsvergunning van meer dan drie maanden uitsluitend op het feit dat het paspoort van de heer B. (...) reeds vervallen was op het ogenblik van de aanvraag. Het betreft dus een weigering die enkel en alleen berust op een niet-ervulling van wettelijke formaliteiten, m.n. het voor handen zijn van een geldig paspoort.

In voorkomend geval kan de heer B. (...) zijn identiteit bewijzen. Zoals supra aangehaald kan de identiteit namelijk ook bewezen worden aan de hand van een vervallen paspoort (art. 47 Verbljfsbesluit). Ook de vaderschapsband met zijn Belgisch minderjarig kind, Y.V.D.B. (...), werd afdoende door hem bewezen en werd bovendien nooit in twijfel gesteld.

De weigeringsbeslissing staat dan ook niet in juiste verhouding met de zwaarte van de inbreuk op de nationale bepalingen inzake het toezicht op vreemdelingen en is daarom in strijd met het Gemeenschapsrecht."

3.2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het tweede middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van het arrest Brax van 25 juli 2002 van het Hof van Justitie (C-459/99). Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing in strijd is met het gemeenschapsrecht. Verweerder merkt op dat het Hof van Justitie in het arrest Brax gesteld heeft dat "(...) de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopng hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld." Het Hof heeft dus duidelijk aangegeven dat de gemeenschapsregeling niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten Koua Poirrez (HvJ, Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992) en Carpenter (HvJ, Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002). In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag heeft ingediend om in België te verblijven bij zijn Belgisch minderjarig kind. De aanvraag wordt met andere woorden ingediend met het oog op het verblijf in de lidstaat waarvan de te vervoegen persoon de nationaliteit bezit. Het blijkt niet dat de verzoeker en zijn Belgisch kind voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk in een andere EU-lidstaat hebben verbleven en dat het kind van daaruit terugkomt en zich wenst te laten vergezellen door de verzoeker (HvJ, O. en B., C-456/12, 12 maart 2014). In het voorliggende geval is er dan ook geen sprake van het uitoefenen van enig recht op vrij verkeer, zodat niet kan worden ingezien hoe de verzoeker zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie zou kunnen beroepen. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

3.2.3. De verwijzing naar het arrest BRAX mist juridische grondslag.

In zoverre de verzoekende partij meent dat uit het voormelde arrest volgt dat een onderdaan van een derde land die familielid is van een burger van de Unie, het grondgebied van een lidstaat mag betreden met een vervallen paspoort of met enig ander bewijs van de identiteit en nationaliteit, hetgeen volgens haar impliceert dat het de derdelander toegestaan is om, in België, met een vervallen paspoort een aanvraag in te dienen voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie in het arrest BRAX gesteld heeft dat "(...) de gemeenschapsregeling betreffende het vrij verkeer van werknemers, het vrij verrichten van diensten en de vrijheid van vestiging niet van toepassing is op situaties die geen enkele aanknopng hebben met die welke door het gemeenschapsrecht worden bedoeld." Het Hof heeft dus duidelijk aangegeven dat de gemeenschapsregeling niet kan worden toegepast op de situatie van personen die nooit gebruik hebben gemaakt van de in het gemeenschapsrecht voorziene vrijheden (met verwijzing naar de arresten Koua Poirrez (HvJ, Koua Poirrez, C-206/91, 16 december 1992) en Carpenter (HvJ, Carpenter, C-60/00, 11 juli 2002).

In voorliggende zaak heeft de verzoekende partij, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag ingediend om in België te verblijven bij haar Belgisch minderjarig kind. De aanvraag wordt met andere woorden ingediend met het oog op het verblijf in de lidstaat waarvan de te vervoegen persoon de

nationaliteit bezit. Het blijkt niet dat de verzoekende partij en haar Belgische kind voorafgaand aan de aanvraag daadwerkelijk in een andere EU-lidstaat hebben verbleven en dat het kind van daaruit terugkomt en zich wenst te laten vergezellen door de verzoekende partij (HvJ, O. en B., C-456/12, 12 maart 2014). In het voorliggende geval is er dan ook geen sprake van het uitoefenen van enig recht op vrij verkeer, zodat niet kan worden ingezien hoe de verzoekende partij zich nuttig op de bepalingen van het gemeenschapsrecht en de interpretatie van deze bepalingen door het Hof van Justitie zou kunnen beroepen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM stelt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het kan niet ernstig worden betwist dat in casu sprake is van een gezin bestaande uit de heer B. (...), mevrouw V. (...), dochter Y.V.D.B. (...), zoon Y.V.D.B. (...) en zoon D.V. (...). Zij wonen allen in de gezinswoning gelegen te (...).

Indien de heer B. (...) geen verblijfsrecht wordt toegekend zal hij uiteindelijk het land moeten verlaten. Dit vormt ontegensprekelijk een niet toegestane inmenging op zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven. Er is namelijk geenszins geen sprake van een inmenging die "in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen"

Het artikel 8 EVRM dient dan ook te worden gerespecteerd en het gezin mag niet worden gescheiden door de weigering van afgifte van een verblijfsvergunning aan de heer B. (...).”

3.3.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het derde middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Verzoeker betoogt dat indien hem geen verblijfsrecht wordt toegekend, hij uiteindelijk het land zal moeten verlaten en dat dit een niet toegestane inmenging op zijn recht op eerbiediging van het gezinsleven vormt. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.” Vooreerst wenst verweerder te benadrukken dat de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk aangeeft dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeven. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat hij België zou moeten verlaten, en al evenmin kan hij voorhouden dat de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat hij wordt gescheiden van zijn in België verblijvende gezin. Aangezien de gemachtigde uitdrukkelijk aangeeft dat de weigeringsbeslissing wordt genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten, kan de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dan ook niet dienstig worden toegerekend aan de bestreden beslissing. Daarnaast oordeelt het EHRM in zijn vaste rechtspraak dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven niet absoluut is. De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de

verwijdering van niet-onderdanen te controleren. In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het is een legitiem belang van de staat om de vigerende verblijfsreglementering te doen respecteren. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De verzoeker toont niet concreet aan dat er sprake is van een wanverhouding tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat bij het doen naleven van de geldende verblijfsreglementering. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.”

3.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM met zich meebrengt nu deze tot gevolg zou hebben dat zij uiteindelijk het land moet verlaten. Zij stelt dat het gezin niet mag worden gescheiden door de weigering van afgifte van een verblijfsvergunning. De verzoekende partij gaat hierbij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Ze gaat er volledig aan voorbij dat er geen enkele verwijderingsmaatregel werd getroffen. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat zij van haar partner en hun kinderen wordt gescheiden. De verwerende partij weigert enkel het verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen omdat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, 2°, van de vreemdelingenwet, namelijk dat zij een geldig identiteitsdocument dient voor te leggen.

Het betoog van de verzoekende partij mist feitelijke grondslag. Nu er geen verwijderingsmaatregel werd getroffen en de verzoekende partij aldus niet verplicht wordt om het grondgebied te verlaten, maakt zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een impact heeft op haar gezinssituatie zoals die op heden bestaat.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU